

Acció social

Dg, 18/03/2012 per Orde Hospitalàr...

[Transmissió de valors](#)

Quan parlem d'Acció Social, ens referim a tota aquella activitat que la nostra institució desenvolupa per atendre les persones que pateixen algun tipus de carència, que les fa vulnerables i fràgils i les posa en risc o les aboca a l'exclusió social. El nostre món, competitiu i egoista, continua deixant a moltes persones malmeses, tirades a la vora del camí. A les nostres carrers continua havent sofriment, com l'havia en temps de Joan de Déu.

Atendre aquest sofriment és l'objectiu de la nostra missió, fer-ho des dels valors propis de l'Orde Hospitalari és el nostre deure i el nostre fonament ètic i ha d'orientar el nostre compromís moral. Avui està molt de moda parlar de valors en les entitats que es dediquen a l'acció social i totes intenten dedefinir i fixar quins són els seus.

Però tant en parlar d'ells correm el risc que es converteixin en un discurs buit. Els valors no poden ser només una cosa que quedi bé en els nostres documents o que els adornen, o alguna cosa així com una medalla que ens posem per afirmar la nostra identitat institucional. Els valors han de ser quelcom viu i dinàmic. Estan per ser reflexionats, actualitzats, consensuats i sobretot viscuts en el servei a les persones.

Han de formar part del nostre ésser i del nostre fer. Els nostres valors es fonamenten en la tradició cristiana, formem part dels que pensen que millorar el nostre món és possible seguint Jesús de Natzaret i els seus ensenyaments. La utopia cristiana de canviar el món des dels pobres i exclosos i va inspirar a Joan de Déu. Hi ha un relat evangèlic que condensa molt bé el que cal fer i el com s'ha d'actuar amb la persona que pateix, és la paràbola del bon samarità (Lc. 10,30-35).

Un text que tots els que ens dediquem a l'acció social hauríem rellegir sovint, no només com meditació piadosa, sinó com a referent ètic de noves accions amb les persones que pateixen. El bon samarità en trobar amb l'home malferit, tirat a la vora del camí, el primer que fa és compadir, surt de si mateix, de les seves coses, del seu egoisme i se sent responsable de la vida d'aquella persona, per això el seu següent acció és apropar-se, sense por de complicar-se la vida. És llavors quan des del respecte cap al ferit, comença la seva acció hospitalaria: cura les seves ferides amb oli i vi i les hi vengui, li ofereix la millor qualitat assistencial, la qual puja a la seva pròpia cavalcadura, es fa servidor del que pateix, el porta a l'hostal i el cuida, paga a l'hostaler perquè es cuidi d'ell i promet tornar per fer-se càrrec de les despeses, és capaç de crear una infraestructura hospitalària perquè l'atenguin i es compromet per al futur.

Aquest compromís i aquesta manera de fer en la cura del que pateix han de ser les senyes d'identitat de la nostra espiritualitat, com ho van ser per a Joan de Déu que

va viure com a expressió més profunda de la seva fe el lliurament sense condicions en el servei als pobres. Una espiritualitat entesa com la dimensió més profunda de l'home, que és possible viure-la com creient o des del compromís compassiu i solidari dels que pensem que construir un món millor és possible.

Manuel Lecha
Coodrinador de l'àrea social. Cúria Provincial